

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

ÁLVARO MONGE

►► Clemente Giménez (esquerra), Felip Pérez i Manuel Bayona, al club Sant Jordi del Raval, dimecres.

Acords amb lletra menuda

A la taula no hi ha ni un joc de cartes ni un diari mil vegades mirat. És dimecres a les 19.15 hores i **Felip Pérez, Manuel Bayona i Clemente Giménez** es reuneixen en la que durant 10 anys ha estat la seva segona casa, el club Sant Jordi del Raval. El **Felip** els ha d'explicar la reunió amb la directora de l'àrea social de la Fundació Catalunya Caixa, **Marta Torres**. Assegura que hi ha «una possibilitat de diàleg». La reunió va tenir lloc a la Pedrera i la van provocar ells perquè ja estaven farts de sentir-se actors muts de la seva pel·lícula.

Aquesta cronista se'ls troba per casualitat perquè des del 26 de març, quan se'ls va comunicar que en aquest espai ja no es jugava ni a cartes ni a dòmino, del centenar d'avis que es reunien aquí cada tarda ja no en queda cap. «La família s'ha escampat», assegura **Pérez**.

La història d'aquests jubilats és la mateixa que viuen els avis dels 45 clubs Sant Jordi que hi ha a Catalunya: fa una dècada l'entitat bancària que ara és Catalunya Caixa els va proposar que domiciliessin les seves pensions a l'entitat i, a canvi, els va dotar d'un espai on es podien reunir i al qual podien accedir

amb el carnet del club Sant Jordi. El **Manuel** el porta a la cartera. Ara la fundació ha canviat de parer i destinarà els 45 locals a tasques «apropiades segons el diagnòstic que han fet en cada territori». El del Raval estarà gestionat per l'oenagé ABD.

És **Manuel Bayona** qui fa la crònica del procés que han viscut: «Primer, van tancar els caps de setmana. Després, es van emportar la biblioteca que havíem muntat entre tots; els diaris van desaparèixer; ens van dir

«Es van emportar els llibres, els diaris i, des del 26 de març, no podem fer res»

que no podíem jugar a cartes, i que no podíem organitzar balls. Només podem fer activitats, com ara cursos de memòria, que nosaltres mateixos impartim. El pitjor és que en cap moment ningú ens va enviar una circular».

La cara del **Manuel** és coneguda. Riu. Fa uns anys una sèrie de TV-3 sobre gent gran es va rodar en aquest local. Ell era un d'aquells jubilats que ensenyaven a tot Catalunya que

ser vell no significa no tenir veu. «Llavors importàvem». La representant d'ABD al local seu a la taula. És jove i els avis li agraeixen les atencions. El **Felip** diu que l'oenagé «no té la culpa de res». És cert que no va ajudar que algú trobés a internet que treballen (entre molts altres temes) amb drogodependents. Va ser un rumor que es va calmar amb un altre: vindrien malalts mentals al seu club. Llavors, la broma generalitzada va ser que, sense club, hi hauria una depressió grupal i seguirien jugant a cartes.

Aquesta cronista truca a **Pilar Rodríguez**, directora de la unitat operativa sociosanitària d'ABD. **Rodríguez** deixa clar que l'oenagé segueix el model de la Fundació Catalunya Caixa. Ahir a les 8.00 hores, **Marta Torres** responia a una trucada d'aquesta cronista. Deia que la crisi ha provocat «una reordenació» dels equipaments de la fundació i que «aquests ja no puguin ser clubs d'oci». «S'obren a altres problemes del territori». ¿Faran fora els vells? «No», contestava. «L'oci passiu ja no és el model, però se'ls convidarà que participin en el nou enfocament. Estem oberts al diàleg».

«Tornarem», havia dit el **Felip** abans d'ahir. «¿És dolent jugar a cartes?», preguntava el **Manuel**. El **Clemente**, que havia estat callat, deia: «Podem retirar els diners». Silenci. El **Felip** s'animava: «Som 5.000 membres, més fills, amics...». Té 75 anys. Ahir impartia una classe de memòria al seu club. ≡

apiedecalle@elperiodico.com